

Per JesusR el ds., 13/06/2020 - 11:10

T'explico. Hi ha una estona al dia que se'n van tots els mals. Ja saps que generalment no paro ni un moment. Al matí, cap a les 8, arriba la meva mare, i jo surto amb el Lluís, que em deixa a l'oficina, i ell se'n va a la gestoria on treballa. Tinc feina fins a les 3 de la tarda. Sort que la meva mare és una santa. Desperta el nen, el vesteix, li dona l'esmorzar, el porta a la guarderia i el va a buscar cap a les 4 de la tarda. Quan jo arribo el nen dorm. La mare i jo dinem juntes i després ella se'n va a casa seva.

A continuació... ja t'ho pots imaginar. Cap a les 8 ben tocades arriba el moment sublim, l'estona en què el nen ja dorm i me'l quedo mirant. Abans ja he preparat el sopar per quan torna el Lluís. Contemplar com dorm el nostre fill no sols em dona descans —que n'estic força, de cansada—, sinó que de vegades és com tocar amb les mans la felicitat de tanta tendresa i emoció que sento.

No ho sabria expressar amb paraules. Tampoc amb sentiments, ja que estic generalment força esgotada. És un temps únic, com si el rellotge parés i... Què vols que et digui? Això només ho pot entendre una mare. Sento les claus que obren la porta. És ell. Ara deixa la cartera sobre una cadira i ve cap a l'habitació. Ens quedem uns moments en silenci i anem a sopar.

T'explico. Fa una setmana a la parròquia ens van dir que Déu era comunitat. No vaig entendre gaire què deien, perquè tan sols escoltar aquesta paraula, "comunitat", vaig sentir dins meu aquell goig de la contemplació del meu fill quan dorm. I si Déu ens mirés com una mare? Certament algunes vegades gosaria dir que m'he sentit mirada per Ell; no sols ara, sinó especialment quan era jove. Potser penses que és una imaginació. Pensa el que vulguis; però trobo una certa sintonia entre la meva mirada al nen i aquelles que sentia jo algunes vegades quan tornàvem del voluntariat i entràvem a la capella de la Mare de Déu del Carme. "Si mai m'abandonessin pare i mare, el Senyor em recolliria." (Salm 27, 10)